Betaling. De er derhos — for saa vidt angaar Bestemmelser om Formueforholdet, Raadigheden over Børnene, Tyendet, Husvæsenet og Familiens Opholdssted — gyldige ogsaa uden kongelig Stadfæstelse." Jeg skal paa dette Tidspunkt indskrænke mig til til Begrundelse af dette at anføre følgende: Den nugældende Hovedregel om Ægtefællers indbyrdes Forhold her i Landet er jo den, at Manden raader for det hele: baade over Pengene, Børnene og Tyendet, Husvæsenet og Familiens Opholdssted. Jeg tror hermed nogenlunde udtømmende at have angivet de Omraader, som her kommer i Betragtning. Overalt er Mandens Stemme den afgørende. Det staar intet Steds udtrykkelig i vor Lovgivning, men Fortolkningen har hjulpet paa det manglende, og nu er der sikkert ingen Tvivl om, at Domstolene vil gaa ud fra dette paa alle de nævnte Omraader. Det er, som om saa vel Domstolene som Lovgivningen her i Landet har været gennemsyrede af den gamle Sætning, at „hvad Fatter gør, er altid det rigtige." Kan han faa Konens Stemme med, er det godt, kan han ikke det, er det ogsaa det samme, saa raader han alligevel. Det er Hovedreglen; men denne mener vi Forslagsstillere ikke bør blive staaende. Vi glæder os i saa Henseende over at kunne anføre som Støtte en Udtalelse, der en Gang faldt fra en saa god konservativ Mand som den afdøde juridiske Professor Bornemann, at en Hustru ikke bør være som Datter i Huset, hun bør være sin Mands ligestillede Medhjælp. Vi mener, at det er Lovgivningsmagtens Pligt at komme bort fra den nævnte Hovedregel og sørge for en ny Lovgivning paa et retfærdigt Grundlag. Vi mener ikke, at Maalet er naaet, før det er sket. Det skulde derfor være os kært, om der fra den høje ærede Regerings Side maatte blive taget fat paa denne Sags Ordning, der jo har hvilet lige siden Loven af 7. Maj 1880. Men indtil dette maatte ske, tror vi, at det kunde have sin Gavn, om Befolkningen fik Lejlighed til at tilkendegive, i hvilken Retning den selv mener, at Udviklingen bør gaa, hvorledes dens Tarv og dens Trang er. Det vil jo bedst kunne naas gennem frivillige Overenskomster mellem de paagældende, det, man kalder Ægtepagter. Det er jo noget, som vi kender allerede nu, Ægtepagter kan indgaas og indgaas i ikke ringe Omfang, men vel at mærke, de anses kun som gyldige med Hensyn til Pengene. Jeg har Erfaring for, at et vordende Ægtepar har truffet Bestemmelse om Raadigheden over Børn og Tyende, saaledes, at Hustruen skulde have samme Ret over dem som Manden, men Ministeriet har vægret sig ved at konfirmere denne Bestemmelse. Det tør altsaa slaas fast, at fuld Gylhighed har det ikke, og kan det